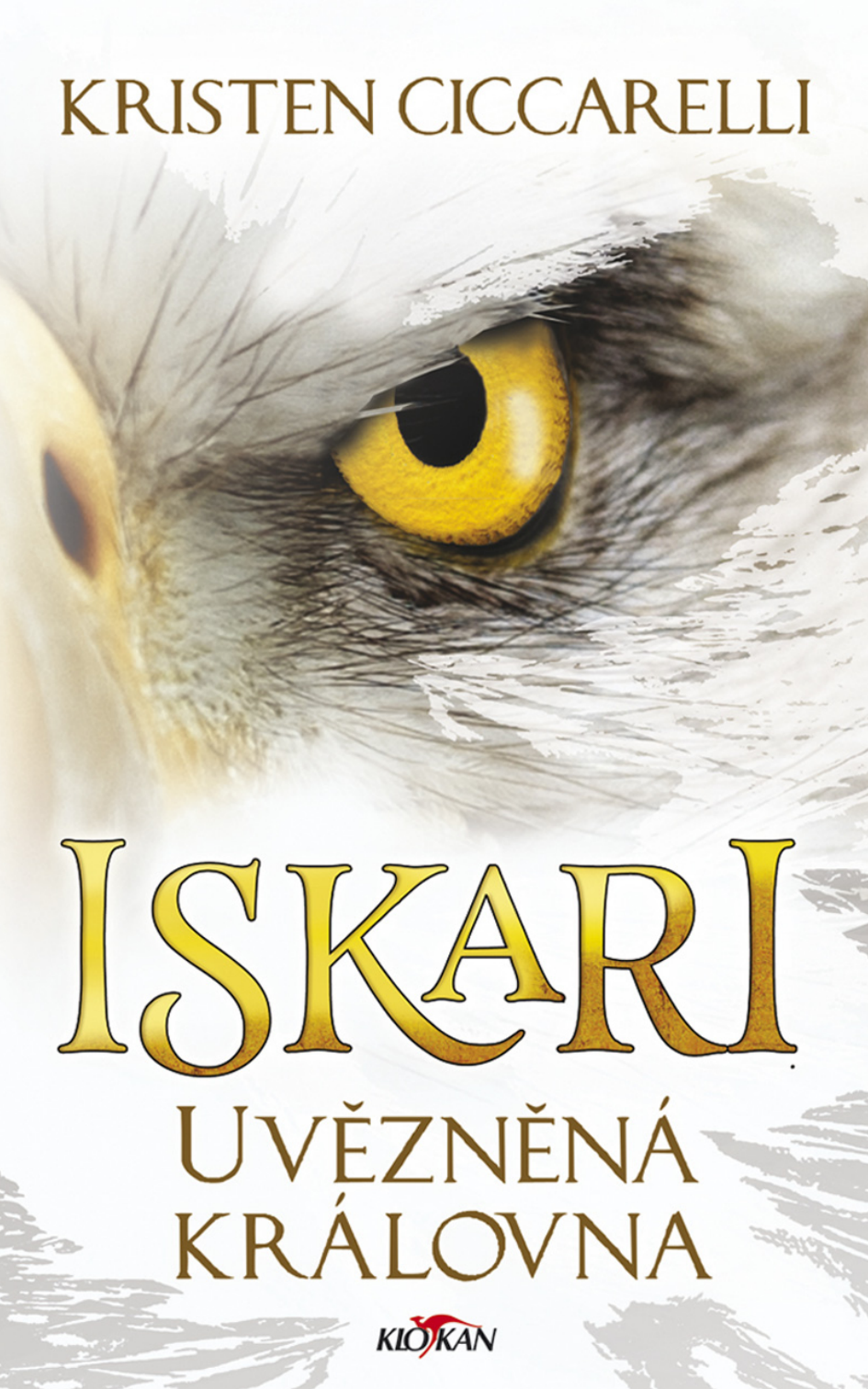

KRISTEN CICCARELLI

A detailed close-up of a bird's eye, likely a hawk or eagle, with a sharp yellow iris and a black pupil. The surrounding feathers are light-colored with dark, fine lines radiating from the eye.

ISKARI

UVĚZNĚNÁ
KRÁLOVNA

KLOKAN

edice
KIO **KAN**

Copyright © 2018 by Kristen Ciccarelli

Translation © Petra Klůfová, 2019

Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Tato kniha je zcela fiktivním dílem.
Jména, místa, události a nehody v ní popsané jsou buď
produktem autorčiny představivosti, anebo jsou užity
fiktivně. Jakákoli podobnost se skutečnými osobami,
ať živými, či mrtvými, a skutečnými událostmi
je čistě náhodná.

Z anglického originálu ISKARI – THE CAGED QUEEN
přeložila Petra Klůfová

Redakční úprava Helena Škodová

Grafická úprava obálky Tomáš Řízek

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2019

shop@alpress.cz

Vydání první

ISBN 978-80-7633-021-4

*Pro Ferra‘ol, Baldhinu a Grace:
tři zářivé jiskřičky naděje*

Jak přijmout porážku

Zhasni světla.
Zavři dveře na petlici.
Musíš-li plakat, vyhledej horskou bystřinu,
ať přehluší vzlyky.
Chléb hoď do ohně. Víno nech zkysnout.
Sůl prohoď s cukrem.
Necestuj po setmění.
Maskuj se, ať jsi k nepoznání.
I kdyby ses stokrát bál, nebraň se.

Nůž Nebeské tkadleny

Kdysi dávno žil muž jménem Sunder, který miloval život. Dennodenně vstával s úsvitem a zamířil na pole. Okouzleně pozoroval deštěm zavlaženou úrodu, jež v slunci kvapem rostla. Zakládal si na síle svých rukou, kterými sil i sklízela a vystavěl vlastní dům. Ty ruce uměly i ukolébat dítě k spánku.

Sunder svůj život miloval tak silně a vášnivě, že když si pro něj přišla Smrt, schoval se před ní.

Smrt prohledala Sunderův dům, ale nikde ho nenašla.

Volala do polí, ale Sunder se neukázal.

Posléze to Smrt vzdala a odnesla si místo něho náhradu.

Když Sunder konečně vylezl z úkrytu, byl na sebe náramně pyšný, že přechytračil i samu Smrt. Se spokojeným pohvizdováním zamířil polní cestou domů.

Přede dveřmi však zaslechl divné zvuky a strnul.

Uvnitř domu se ozývalo žalostné kvílení.

Sunder otevřel dveře a spatřil manželku, jak klečí na podlaze a na prsa si tiskne jejich maličké dítě. Když honem přiklekl vedle ní, spatřil dcerčina neživá očka. Studené tělíčko.

Proklet svoje pomýlené chytráctví. V pláči zaskřípal zuby.

Od toho dne Sunder už nevstával s úsvitem. Nežasl nad krásou deště ani sluneční záře. Kdykoliv se rozhlédl po domě, který vybudoval vlastníma rukama, viděl pouze to, co ztratil.

Prosil Smrt, ať mu dceru vrátí. Smrt to však nedokázala. Duši dítěte si už vzala bohyně duší známá pod jménem Nebeská tkadlena.

Sunder se tedy vydal svou chybu odčinit.

Bohyni duší našel sedět u jejího tkalcovského stavu; osnovu tvořily sny živých a útek zase vzpomínky mrtvých lidí. Když Nebeská tkadlena zaslechla Sunderovy kroky, přestala tkát a odložila příze.

Sunder padl bohyni k nohám a přednesl svou prosbu.

„Ovšem za splnění svého přání musíš zaplatit,“ pronesla bohyně.

„Ano, vím. Jsem svolný dát cokoliv.“

Nebeská tkadlena vstala od stavu. „Dlužíš mi svou duši. Svou smrt, již jsi unikl pouhým podvodem.“

Sunder zavřel oči a vzpomněl si na déšť hýčkájící jeho úrodu a na slunce, jež poli dodávalo sílu, na zručnost vlastních rukou.

„Vrátím ti dcerčinu duši. Mohu ji opět probudit k životu.“ Nebeská tkadlena sáhla po tkalcovském noži. „Ale musíš zaplatit.“

Klečící Sunder vzhlédl k beztvárné bohyni a souhlasil: „Zaplatím.“

A tak Nebeská tkadlena zvedla nůž...

a odřízla mu duši od těla.

1. kapitola

Sestra jí tvrdila, že vybudovat armádu, svrhnout tyrana a provdat se za krále zabere rok.

Roa to dokázala za pouhé tři měsíce.

A teď seděla v nejmenším pavilonu otcova domu za vyřezávaným akáciovým stolem vyleštěným jako zrcadlo. Od krbu voněl sladký kouř a na jejím rameni si hověla Essie, která do látky zatínala drápky ve stejném rytmu, jakým Roa netrpělivě podupávala na koberci bosými chodidly.

Pět dní strávených náročným dohadováním podmínek příměří se začínalo na obou stranách podepisovat.

Uprostřed stolu ležely na jedné hromadě slavnostní zbraně všech přítomných mužů a žen – dlouhé i krátké nože, elegantní palcáty, lesklé srpovité meče – naskládané mimo dosah na znamení důvěry. Prázdné zůstaly jen tři židle. Patřily zástupcům Domu nebes a neobsazené zůstávaly už týden, což byl fakt, o kterém se nikdo nezmínil. A Roa už vůbec ne.

Civěla na prázdnou židli po své levici a představovala si mladého muže, jenž tu obvykle sedával. Statná ramena. Oči zlaté jak pšenice. Tmavě hnědé vlasy sčesané dozadu nad pohlednou tvář.

Theo, dědic Domu nebes. Roin původní snoubenec.

Odjakživa byl tvrdohlavý. Essiina myšlenka zalila Roinu mysl současně s dalším zarytím drápu do kůže. *Ale takhle ne.*

Roa prstem pohladila křehký okraj křídla svého bílého jestřába. Jejich vzájemné, neslyšně vibrující pouto – Essie ho označovala slůvkem *šum* – mezi nimi žhnulo jasně a hřejivě.

Zradila jsem ho, přiznávala Roa v duchu. Vůbec bych se nedivila, kdyby na mě už nadosmrti nepromluvil.

Jejich němý rozhovor přerušilo hlučné zachrápání.

Nová královna s jestřábem na rameni se prudce odvrátila od prázdné židle k mladíkovi, který seděl vedle ní. Oknem dovnitř proudilo hřejivé odpolední slunce a ozařovalo jeho neposlušné hnědé kučery. Lokty měl položené na stole a hlavu opřenou o zaťatou pěst. Dlouhé tmavé řasy se mu dotýkaly tváří.

Dračí král usnul uprostřed důležitého jednání.

Tento... neschopný líný tvor... byl tím, kvůli němuž se Roa vzdala naprosto všeho.

Podrážděně se rozhlédla po tuctu mužů a žen usazených kolem stolu; šlo o zástupce hlavních rodů z celé pahorkatiny.

Roa se v duchu modlila, aby hosté to chrápání přeslechli.

Samozřejmě marně. Všimli si toho všichni. Dax už celý týden pravidelně usínal při jednáních o mírových smlouvách a tím dával všem najevo, že mu nezáleží na zrušení sankcí uvalených jeho otcem, kvůli nimž Roini lidé rok co rok hladoví.

Ne, tohle Daxe viditelně nezajímalo.

Z toho důvodu se Roa od stolu nehnula ani na minutu. Prosadila si, že podnikne namáhavou cestu na opačný konec písečného oceánu a osobně dohlédne na formulování té životně důležité smlouvy. Po jejím podepsání už Dax nebude dál moct porušovat svoje sliby; ne bez následků.

A právě to byl důvod, proč se všichni sešli tady, v domě Roina dětství, a soustředěně se skláněli nad popsanými svitky.

Roa se přes hromadu zbraní a spícího krále ohlédla po otci a zjistila, že ji pozorně sleduje. Blížila se mu padesátka, kadeřavé černé vlasy mu už prokvetly stříbrem a vypadal hubeněji a unaveněji, než si ho pamatovala. Je možné, aby se tak změnil během její dvouměsíční nepřítomnosti?

Stejně jako Roa byl oblečený do bavlněné tuniky s průstřihem u krku a vzorem Písně sahajícím až k hrdlu.

Řádná dračí královna by měla nosit zářivě barevný kaftan, umně vyšívané pantofle a zlatou korunku na hlavě, ovšem Roa byla především horňanka. Obvykle se oblékala do skromné, nebarvené lněné řízy, kterou jí ušila matka, a k ní si brávala korálkový náhrdelník ze světle modrého berylu.

Otec zachytil Roin pohled a pak sklouzl očima k mladíkovi, jenž bezstarostně pochrupeval vedle ní. Otcův výraz byl jednoznačný.

Nijak neskrýval, že dceru lituje.

Roi se žaludek zafal jako pěst.

Odmítala soucit. Od vlastního otce především.

Roa pod stolem dloubla svého novomanžela do žeber. Tím prudkým pohybem zaskočila Essie, jež bleskově roztáhla křídla, aby neztratila rovnováhu. Dax se s tlumeným heknutím vytrhl ze spánku, ale místo aby se s kajícím výrazem honem napřímil v zádech, hlasitě zívá a protáhl se – čímž všechny přítomné ještě upozornil na fakt, že skutečně a tvrdě spal.

Jako by chtěl každému ukázat, že probíhající jednání ho vůbec nezajímá.

Muži a ženy usazení kolem stolu se ohlédlí po Roi.

A jak Roa klouzala pohledem po známých tvářích, každý odvrátil oči, jako by se hanbil místo ní. Tito lidé do ní vložili důvěru ve chvíli, když je požádala o vojsko, aby Daxovi pomohla svrhnout jeho otce. Teď tady seděli a styděli se za svou naivitu.

Dcero Písně, jako by se jí tázali v duchu, *cos to provedla?*

Jejich pohledy se jí vpalovaly pod kůži. Roa zařala pěsti položené na kolenou. Zoufale chtěla schůzku ukončit, ale svitek se smlouvou ještě neobsahoval všechny podpisy.

Obrátila se tedy k Daxovi, jenž opět široce zívá.

„Nudíme tě, můj králi?“ Ani se nenamáhala potlačit hořkost v hlase.

„Ale vůbec ne,“ zapředl a náhle se soustředěně zadíval přes stůl. „Ale během noci jsem se moc nevyspal.“

Roa pohlédla stejným směrem jako Dax, protože Essie neklidně přešlápla z pařátu na pařát; do místnosti právě vstoupila mladá žena. Byla to Roina sestřenice Sara a u boku si přidržovala podnos. Hnědé kudrny měla smotané do uzlu a přichycené slonovinovým hřebenem, záplesti jí zdobily náramky z lesklých mořských mušlíček.

Sara začala sbírat šálky s vychladlým čajem a pod královým pohledem se pobaveně usmála.

Roa si zdráhavě vybavila průběh včerejšího večera. Po pijatyce s jejími bratry a bratranci Dax začal flirtovat s přítomnými ženami. Na to si Roa teprve musela zvyknout: na Daxovo flirtování. A navíc by vzala jed na to, že v silné opilosti by dokázal flirtovat i s drakem.

Odvrátila od krále a sestřenice oči, aby neviděla jejich vzájemné úsměvy. Nechtěla vědět, jak daleko ta hra pokročila.

Bohužel, mohla se dívat jen na rozpačité výrazy zástupců ostatních Sidel nebo na prázdnou židli.

Nesnesitelná volba.

Nakonec se Roa rozhodla neuhýbat před důsledky své zrady a zahleděla se přímo na Theovu židli, jako by na ní seděl její bývalý snoubenec a pohled jí oplácel.

Chvílemi si zkusila představit, jak by vypadal její život, kdyby dodržela slib daný Theovi. Nu, každopádně by v domě jejího otce neseděl žádný král z Firgaardu, neflirtoval by s jejími sestřenicemi a neponižoval ji před lidmi, kteří jí byli nejdražší na světě.

A neexistoval by nikdo, kdo by pahorkatině zajistil bezpečí, rozlehl se jí hlavou Essiin hlas. Jestřábí dráčky se jí láskyplně zaťaly do ramene. Daxův otec by z nás vycedil poslední kapku krve.

Essie měla pochopitelně pravdu.

Zachovala ses tak, jak bylo nezbytné, otřela se Essie hebkou hlavičkou o Roinu tvář. A všichni to vědí.

Ano, Roa to udělala pro každého obyvatele pahorkatiny, Thea nevyjímaje.

Nedovolí, aby je přemohl a okradl další král z Firgaardi-anu. Už beztak si tamní vládci toho vzali až moc.

Roa pohládila Essie po jemných pírkách a zadívala se na Daxe. Když svitek doputoval ke králi, podepsal jej, z misky na stole vzal špetku písku a mokřý inkoust posypal. Po oschnutí sfoukl nadbytečný prach a svitek zaroloval, načež ho dvorně podal Roi.

Mezi přítomnými zavládla až hmatatelná úleva. Král svým podpisem stvrdil, že dodrží daný slib a konečně je zbaví tyranie vládců Firgaardu.

V místnosti se rázem rozproudil hovor a smích.

Pak se objevila služebná se džbánem vína a Roa se zachmuřila. Uběhly už roky od chvíle, kdy otec nabídl hostům víno. Na pahorkatině si takový luxus mohl mezi hornány dovolit málokdo.

Co si teď její rodina odepře, aby v tomto měsíci vyrovнала nečekanou rozmařilost?

Dax v blahé nevědomosti naplnil dva rudé keramické poháry a pak ledabyle přehodil paži přes opěradlo Roiny židle. Essie vyplašená jeho blízkostí rázem vzlétla z Roina ramene.

Sestra uvězněná v ptačím těle doprovázela Rou už téměř osm let na každém kroku – o čemž svědčily drobounké jizvy po ptačích drápcích – takže Roa si bez ní rázem připadala jako nahá.

S pohárem v ruce se Dax naklonil těsně k ní.

„Na mír!“ pronesl tiše a přitom ji zahalil oblakem své mátové vůně.

Roa se na Daxe neodvážila podívat. Dobře věděla, jaké kouzlo vyzařují jeho vřelé hnědé oči. Jaký příslib čiší z oblouku jeho rtů. Byla až příliš často svědkem toho, jak dívky podléhají Daxovu šarmu, aby se proti němu vědomě neobrnila.

Soustředila se na místečko na Daxově hrdle, kde pravidelně tepala žíla, a vzala si od něho pohár se slovy: „Na krále, kteří dokážou držet dané slovo!“

Na zlomek vteřiny zachytila jeho pohled a měla dojem, že se v něm kmitla prchavá jiskřička pobavení, ale vzápětí zmizela za maskou zdvořilého úsměvu.

Roa ten úsměv nenáviděla. Nesnášela, co s ní dělal.

Rázně postavila pohár na stůl a vstala.

„Zřejmě jsme hotovi,“ prohlásila a v hromadě zbraní na stole hledala svůj srpovitý meč. Ohlédla se po otci. „Teď mě jistě omluvíte, mám ještě práci.“

Roa vylovila svůj srpovitý meč, ale na otcovu odpověď už nečekala. Zamířila k otevřeným dveřím a ani se neohlédla.

Essie pлавně vyletěla za ní.

Roa se tryskem řítila za hranice Písně. Poppyina kopyta bušila do rozpálené popukané země a odnášela ji pryč od otcova sídla. Dál od mladého krále.

Ten širý známý svět se pro ni změnil ve vězení. V kročila do něj sice dobrovolně, ale stále s pouty na rukou.

V polovině cesty Roa v sobě zachytila důvěrně známý šum. Instinktivně vzhledla a vysoko nad hlavou spatřila bílého jestřába.

Essie.

Navzdory té vzdálenosti vycítila sestřino rozrušení.

Kam jedeš? volala na ni sestra. Nestihneš Sdílení.

Poppy zvolnila do klusu a Roa se prudce napřímila v sedle.

No ano! Na tuto zvyklost úplně zapomněla!

Jednou týdně se v Domě písně konala večere pro nejchudší hornany, na něž sankce království Firgaardianu dolehly nejtěžší. O těch večerech bylo sídlo plné k prasknutí, protože ti nejpotřebnější dostávali pohostění a výslužku ze všeho, co bylo možné sehnat.

Měla bys tam být jako vždy, nedala se odbýt Essie, která se stále držela Roi nad hlavou. Dodáváš jim naději.

Ovšem návrat do Domu písně znamenal čelit Daxovi; dívat se, jak popíjí otcovo víno a flirtuje se všemi děvčaty v domácnosti.

Už řadu dní mu Roa poslušně sedávala po boku a v myšlenkách se propalovala do mysli svého dvojčete. *Jestli zůstanu v jeho přítomnosti ještě vteřinu, tak...* Zafála nehty do uzdy. *Vezmu svůj slib zpět.*

Ano, zpět ho vzít stále mohla. Manželství nebylo zkonsumováno. Což znamenalo, že ho lze anulovat.

Ale kdo by nás v tom případě ochránil? namítla Essie.

A o to šlo. Tohle rozhodnutí Rou čekalo. Měla za povinnost zajistit svým lidem bezpečí.

Původně myslela, že vyměnit svobodu za obranu a ochranu horňanů bude snazší. Neuvědomila si, že sama zaplatí něčím víc než svobodou.

V hlavě jí opět zazněl sestřin tichý, mírný hlas: *Měla bys být opatrnější. Tvoje nepřítomnost je už lidem nápadná.*

Domů do Domu písně dorazili už před šesti dny a Roa od té doby mizela každou noc.

No a co, že je nápadná! odsekla v duchu a pobídla Poppy do cvalu.

V dálce se rudohnědá hlinitá pláň postupně přelévала do zeleného lesa. Roa zamířila k utajené stezce mezi akáciemi. Vjela do lesního šera v místech, kde se kdysi hrdě tyčilo páté Sídlo..., z nějž zůstaly pouhé ruiny.

Sestřino zoufalství ji proklálo jako nabroušený šíp. Roa ho ignorovala.

Slyšíš? Essiin hlas jí zablikal v myšlenkách; jestřáb se s námahou snažil udržet tempo a bušil elegantními bílými křídly do vichru, jenž je srážel nazpátek. *Nemůžeš jenom tak utéct!*

Jsem královna! odsekla Roa v duchu. *Můžu dělat, co se mi zachce.*

Ano, ale ty se jako královna nechováš! Esiiny myšlenky teď zněly slabě, z dálky. Vyvádíš jako vyjukané... sobecké dítě.

To zabořilo.

Roa k jestřábímu obrysu své sestry vystřelila mrazivou myšlenku.

Essie jí odsekla stejným pocitem – a ještě silnějším.

Těsně předtím, než se Poppy zastavila před hradbou lesa, aby do něj vkročila, bílý jestřáb vyrazil pronikavý skřek. Rou ten zvuk zasáhl jak bolestivý úder. Zachmuřeně se ohlédla a spatřila Essie – bílou tečku na oranžovém nebi – jak zápasí s víchrem ve snaze sestru dohonit.

Další a ještě mocnější úder. Roa bolestí sykla. Sevřela uzdu v pěstích a do sestřiny mysli vyslala vzkaz: *Pokud mě chceš ranit, daří se ti to.*

Essie neodpověděla.

Roa původně věřila, že ji Essie pochopí. Vždyť její sestra líp než kdokoliv jiný znala život v zajetí. Ovšem, stejně jako Roina kamarádka Lirabel se v posledních dnech i Essie stavěla víc a víc na Daxovu stranu. Kdoví, možná i ji okouzluje jeho směšný šarm.

Roa se od sestry trochu našťavaně odvrátila a bez dalšího čekání vjela mezi stromy.

Essie ji najde. Vždycky ji našla. Spojovalo je neviditelné, ale přesto zářivé, silné, doslova sršící pouto. Roa svou sestru vnímala na každém kroku; cítila křehký obrys její duše, i když je dělila širá poušť.

Palisandry tu stály v plném květu. Zem pokrýl tak nádherný koberec fialových okvětních plátků, že podobnou krásu neměli ani v paláci. Roa plnými doušky lokala jejich sladkou vůni, zatímco Poppy s ní mířila k bráně Domu stínů.

Lidé tvrdili, že tohle místo je zkažené. Kdysi dávno tu zemřel člověk a jeho blízcí zde neprovedli nezbytný obřad, a tak nepřetali pouto mezi světem živých a mrtvých. Na-

konec na Usebrání – nejdelší noc v roce – se mužova duše zvrhla a vyvraždila celou domácnost.

Aspoň tak hovořila pověst.

Zkažené duše byly nebezpečné, a právě proto bylo třeba řídit se obřadními pravidly.

Nu ano, ale i kdyby pověst stála na pravdivém základě, mužova duše odtud už dávno vyvanula.

Roa sesedla, uvázala Poppy k větví a bortícím se vchodem vstoupila do ruiny. Bloudila sály beze stropů i střechy a vzpomínala na prázdnou židli, která při podpisu smlouvy stála po jejím boku. Byla to jasná urážka, ovšem to ona urazila Thea jako první. Rod Nebe jako jediný hlasoval proti přijetí Daxovy pomoci. Ale na pahorkatině bylo vždy třeba dosáhnout jednohlasného rozhodnutí, aby král směl s vojskem vytáhnout na druhý konec písečného moře. A Roa ten zákon porušila.

A pak Theovi zlomila srdce.

Teď v ruině bývalého sídla prozkoumávala každý kout.

Nepřijel, pomyslela si odevzdaně.

Theo si nepřál, aby pomohla Daxovi. Byl přesvědčený, že pokud Roa jednou odjede, nikdy se nevrátí zpět.

Mýlil ses, namítla v duchu. *Vrátila jsem se.*

Ano, je tady. Je v těchto ruinách, na obvyklém místě jejich schůzek – a čeká na něho už pátou noc v řadě.

A během těch pěti nocí se Theo neukázal ani jedinkrát, protože Roa se vdala za Daxe a stala se královnou.

A pro Thea teď byla ztracená.

Vysoko v korunách stromů burácel víchr. Roa vyšplhala na okenní římsu v rozpadající se zdi, zády se opřela o studený kámen a obličej zaryla do dlaní.

Teď jsi královna, připomněla si v duchu. *Královny nepláčou.*

Přesně to by jí řekla Essie. Kdyby tu byla.

Během čekání na přílet sestry Roa přemýšlela o studu v otcových očích. V očích všech ostatních.

Možná je lepší, že se tam Theo neukázal. Nebyla si jistá, zda by jeho pohled vůbec snesla.

Když ale uběhlo stokrát sto úderů srdce a Essie byla stále v nedohlednu, Roa vzhledla nad koruny stromů, kde začínala tmavnout obloha.

Instinktivně zapátrala pohledem po Esiiných dvou oblíbených hvězdách. *Hvězdná dvojčata*, říkávala jim sestra. Milovala báje o Nebeské tkadleně, bohyni, jež z lidských duší přede hvězdy a ty pak vetkává na oblohu.

Roa si představila, jak Nebeská tkadlena upřede z Esiiny duše hvězdu a zavěsí ji na oblohu, osamělou, bez Roy.

Zamrazilo ji v útrokách.

Kde se sestra zdržela tak dlouho?

Roa zapátrala po obvyklé sršivé vibraci hluboko v duši. To hřejivé a téměř hmatatelné pouto sestry spojovalo ještě před Essiinou tragédií.

Tentokrát však Roa zjistila, že spojení je vlažné, téměř nevystopovatelné, jako předsmrtný tep.

Essie?

Žádná odpověď.

Roa seskočila z římsy a prázdnými pobořenými sály se vrátila k východu.

„Essie?“ zvolala. „Kde jsi?“ Odpověděla jí jen ozvěna.

Roi se rozbušilo srdce. Sestřino odmlčení bylo divné. I její nedávná odtazitost.

Essie, pokud je to vtip, není moc k smíchu.

Před vchodem do ruiny Roa odvázala Poppy a rychle se vyhoupla do sedla. Rozjela se zpět k lesu. Dorazila tam dlouho po západu slunce a obloha zatím ztemněla jako inkoust, ale nikde na ní neviděla stopu po bílém ptákoví.

Roa si přiložila ruce k ústům a vykřikla sestřino jméno.

„Essie!“

Hlas se rozlehl krajem a odumřel. Vítr jí za zády šustil listím.

O jedné věci sestry spolu nikdy nemluvily, jako by se vyřčením mohla změnit ve skutečnost: duše, jež hned nepřešla na druhý břeh, nemohla ve světě lidí zůstat navždy. Vábení smrti a Usebrání bývá příliš silné.

Jenže Essie tomu vábení vzdorovala už dlouhých osm let. Roa s pohledem zdviženým ke hvězdám zlomeně zašeptala: „Essie, kde jsi?“

Příběh dvou sester

Kdysi žily dvě sestry, jež přišly na svět během nejdelší noci v roce. Ta noc není určena k oslavě nového života, ale k rozloučení s mrtvými. Právě proto se jí říká noc Usebrání.

Porodní báby se pokusily porod sester urychlit. Marně. Tak se ho aspoň snažily oddálit. Ale děvčátka se jakoby natruc narodila přesně o půlnoci.

Většina novorozenců reaguje na první doušek života pláčem, protože příchod na svět je vyděsá a uklidní je až matčina útěcha.

Dvěma sestřičkám však neukápala ani slza. Vstoupily do světa pokojně, ve vzájemném objetí, jako by jinou útěchu nehledaly a nepotřebovaly; jako by se – dokud budou spolu – neměly čeho bát.

Ale na tom vlastně nebylo nic podivného.

To podivné teprve následovalo.

Jejich matka Desta si povšimla, že pokud se jedna z dívenek rozpláče, druhá ji ukonejší. A kdykoliv pláčou obě, v zahradě vadnou květiny. A po čase Desta zjistila, že když záchvat vzteku dostanou obě její

dcerky naráz, sklo v oknech popraská a zrcadla se roztříští.

Jako kdyby svou spojenou myslí dokázaly otřást světem až základech, aby se sklonil před jejich vůlí.

Pokud se Desta dcerušek zeptala, kdo to zrcadlo rozbil, jedna či druhá vždy odpovéděla: „To my neudělaly, maminko. To pouto. Šum.“

„Pouto?“ nechápala Desta. „Co to je? Proč mu říkáte šum?“

Děvčátka nevěřicně kulila na matku očka.

„Přece taková hřejivá záře, co lidi spojuje jako bzučící strunka. Copak vy s tatínkem nemáte taky takovou?“

Ne. Desta s otcem děvčátek podobné pouto neměla, ale když o tom vyprávěla manželovi, jen mávl rukou, že jde o fantazie dvojčat, jež tráví příliš mnoho času výhradně spolu. Pravda, sestřičky si spolu hrály, učily se, společně i spaly... málokdy se od sebe vzdálily aspoň na okamžik.

„Prospělo by jim mít další kamarády,“ řekl manželce a Desta souhlasila. Napsala své dávné přítelkyni Amině, jejíž syn Dax měl každým rokem větší a větší potíže zvládnout školní učivo. Jeho vyučující nad ním zlomili hůl se slovy, že je negramotný a nevzdělávatelný, a Amina z toho byla celá utrápená. Desta jí proto navrhla, ať hošíka pošle na léto do Domu písň.

Třeba hry s chlapcem vyléčí dcerky z toho nezdravého pouta, slibovala si Desta, kterou už unavovalo sledovat umírající růže.

Bylo by krásné, kdyby přítomnost dalších dětí v domě znamenala, že Desta se nadále obejde bez neustálého dokupování rozbitých zrcadel.

2. kapitola

Pouto mezi Roou a Essie nikdo nechápal. Před nehodou lidé jejich vztah považovali za podivný – či huň, dokonce za děsivý. Roa to však brala jako samozřejmost. Neuměla bez něj fungovat. Byla to Essie, kdo pouto přirovnal k hřejivému zářivému vláknu, jež v nich chvějivě bzučelo jako píseň, a vymyslela pro něj i název: *Šum*.

Po nehodě se pouto mezi sestrami změnilo; už nedokázaly navzájem odlišit svoje myšlenky a pocity a – především – bolest.

Splynuly v jedno.

Už skoro osm let Essie žila jen v Roině hlavě a Roa zase v té Essiině.

A právě proto sestřino odmlčení tak děsilo.

Možná se Essie vrátila zpátky do Domu písně, doufala Roa v tichu noci, přerušovaném pouze nepravidelným dechem Poppy.

Upřela pohled do dálky na rozeklané, inkoustově modré pohoří; čím vzdálenější štít, tím byl tmavší. Půlměsíc zaléval pláň stříbřitým svitem a odrážel se od Poppyiny zpočené srsti.

Tu a tam se nahoře kmitl stín. Draci, věděla Roa.

Kdysi tu žila celá dračí hejna; vlastně až donedávna. Daxovi lidé létali na dracích vysoko po obloze. Bohužel, pod vládou kruté královny – jeho babičky – se draksoři a draci obrátili proti sobě. Z bývalých spojenců se stali zahořklí nepřátelé. Trvalo to až do chvíle, kdy Daxova sestra Asha udělala tomu zvrhlému režimu přítrž.

A od té doby se draci postupně vraceli.

Do známých stájí Domu písně Poppy s Roou na hřbetě vklopýtala až po půlnoci. Přivítalo je tiché frkání a svist